

С Л О В О

Май, 2015 г.

108 СОУ „Никола Беловежов“

24 МАЙ - ДЕН НА СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ И КУЛТУРА

КИРИЛ И МЕТОДИЙ

Живели във време – велико, сурово,
Кирил и Методий дошли отдалеч.
Създали – те – букви за песен и слово,
за нашата, живата българска реч.

Празнуваме ние днес – Ден за прослава.
В училище вием с цветята венци.
И никога няма родът да забрави
за славното дело на двама творци.

Калина Манова, 4 Г клас

Акценти в броя:

- Празник
- „В началото бе словото“
- Проект ЕРАЗЪМ +
- УЧИТЕЛКО ЛЮБИМА
- Космосът - далечна красота!

24-ти май е най-светлият и най-хубавият празник на българската култура. Всеки българин, където и да се намира, дори далеч от родината си, го носи дълбоко в сърцето си като свиден спомен, като неугасващ пламък. Този пламък озарява безсмъртното дело на великите славянски просветители, братята Кирил и Методий. Преди дванадесет века те разкъсаха оковите на догматизма и триезичието, хвърлиха ярка искра в мрака и достойно защитиха вярата си в победата на славянския род. Създавайки азбуката, те поставиха началото на колосалното развитие на културата и книжнината на милиони хора.

Какво би представлявала България без звънящата ни родна реч! Вековете са безсилни да заглушат гласовете на Йоан Екзарх, Константин Преславски и Черноризец Храбър, които първи възхваляха, защитиха и съхраниха за поколенията делото на Кирил и Методий.

Макар и окован в робство, българинът не забравя своя език и създава шедеври в съкровищницата на българския фолклор. На този прекрасен език творят Паисий, Ботев, Чинтулов, Славейков. Вазов излива душата си, за да възпее красотата на родния език. Благодарение на тях се извисява духът на нацията, а творчеството им се превръща в могъща школа за родолюбие и героизъм.

Неизмерима е гордостта ни, че историческото наследство е намерило дом и подкрепа именно в България, че оттук се е разпространило във всички страни на Източна Европа и се е превърнало в опорна точка и двигател на духовния подем на славяните. Не съществува сила, която да заличи тази епохална мисия. Ние се прекланяме пред великото дело на нашите първоучители.

Честит празник!

начален учител Милена Стоянова

В началото бе словото

„В началото бе словото“ – цитат от Книгата на книгите – Библията. Всеки от нас пише в книгата на живота си и на страната си – своите успешни или несръчни страници. Понякога се връщаме към началото, когато през IX век се създава славянската писменост и някои от учениците на светите братя Кирил и Методий идват в България, за да оставят спомен завинаги чрез славянската азбука. Тя ни помага да записваме творенията си – писаното слово, което

Милица Василева, 3^А клас

остава през вековете – моментът, когато вдъхновението целува мига, за да го превърне във вечност. Така сме здрави и силни пред изтичащото време!

За първи път 24.V. – Ден на славянската писменост и българската просвета и култура – се празнува през 1851 г. по инициатива на Найден Геров се отбелязва с тържество в Пловдив. И днес, на този ден, ние обикчваме с цветя портретите на двамата братя, защото не времето измерва техния

МАЙСКА ПРОЛЕТ

Със пъстри дъхави цветя
майска пролет е дошла
и с воал от зеленина
слънцето погали тя.

Птички пеят, шаренейт.
Смях навред и детски глъч.
Лястовичките се реят
и се къпят в слънчев лъч.

Радвам ти се пролет ведра –
Весел цветен майски пир!
Майска пролет – топла, щедра –
сред небесна ясна шир.

Калина Манова, 4 Г клас

живот, а животът им – времето. Смъртта не ги направи нито по-велики, нито по-неизвестни. Тя е само миг, от който започва тяхното безсмъртие. Делото им ни напомня за непреходните ценности – бурите разрушават къщите ни, но са безсилни пред стремежа към знание. Битието понякога ни лишава от хляб, но още дедите ни са се лишавали от насъщния, за да учат децата им. Днес можем да се похвалим с различни постижения в науката, културата, спорта. Храмът на душата пребъдва във времето, за да сме знаещи и можещи!

Тревожим се за нарастващия брой напуснали ученици; международни изследвания показват слаба грамотност на завършващите училище. Дали тази намаляваща потребност от знания не е една от причините да сме на челно място в класацията за определени заболявания и в дъното на класацията за щастливи хора? Причините, които знаем, са много – бедност, безработица, престъпност. Научни изследвания показват, че не стандартът на живота е определящ за щастие. Може би неумението да

опознаеш себе си и другите; да изразиш мнението и чувствата си, ни прави нещастни. Незнанието, че истински щастлив е този, който изпитва удоволствие от това да сподели хляба и спомените си така, че да се почувства разбран и обичан. Вероятно сме нещастни, защото не подаваме ръка на другите, не се вълнуваме от докосващата ни красота.

Празникът на писмеността и културата е през пролетта – началото на живота, всичко зеленее, а разноцветната ръка на месец май обагря цветовете по земята и устремите към

Александра Пецева, 3^а клас

небето корони на дърветата. Птичата песен ни напомня, че дори да не можем да полетим към Олимп, можем да се насладим на музиката – език на боговете. Може би именно в тези умения се крие непостижимото щастие. „В началото бе словото“...

Нека добавим и знанието. Може би те ще ни помогнат да изградим тези умения, за да бъдем щастливи. От писателите, притежаващ будна съвест и хумор Алеко Константинов, ни показва как човек може да се чувства щастлив, въпреки трудната си съдба. Нарече себе си Щастливец, но ни предупреди: „Европейци

сме ние, ама не все дотам“. Тъжно е, че това звучи актуално, макар че българинът пътува, прави открития, търси щастие в чужбина, пряко или косвено отрича родината си. А и най-красивото и голямо дърво не може да достигне небето, ако няма здрав корен в земята, без корен то умира. А ние бягаме от корена си... Когато разбрах, че влезли в университета с отлични оценки по чужд език студенти, молят да им обяснят какво е „наречие“ и „допълнение в изречението“ си помислих, че не знаем родния си език, а това е един от белезите на една нация, на една народност. Страхувам се, че скоро някой наследник по перо на Алеко Константинов ще въздъхне: „Българи сме, ама не все дотам“.

Браним територията на страната си, стремим се към нови пазари, но не знаем ли езика си, забравим ли историята си, пишем ли с поведението си, макар и несъзнателно, „Криворазбраната цивилизация“ в нов вариант, как ще запазим самочувствието си и ще постигнем щастие?

Братята Кирил и Методий днес са паметник. Мълчат. Но ... вече има паметник на кирилицата в Молдова. Буквите ни напомнят „че и ний сме дали нещо на света“. Ето защо празникът 24 май е един от най-българските празници!

„В началото бе словото“. Това не е просто цитат от Библията и не е свързано само с древността. Словото е свързано с невидимата книга за България, която всички пишем заедно, с книгата на личния ни живот, която оставяме за идващото поколение. За да бъдем здрави, силни и щастливи хора, достойни граждани на Европа, но да останем българи!

ст. учител по БЕЛ Аурета Василева

“Хората престават да мислят, когато престанат да четат.” Дени Дидро

“С книгите трябва да се постъпва като с хората – да си изберете няколко приятели, а за останалите да не ви е грижа.” Волтер

ВСЕОБХВАТНА ЕВРОПА

Бъди доброволец - промени света!

Реалност е и третата мобилност по проект „Всеобхватна Европа“ от европейската програма ЕРАЗЪМ+ за ученици и учители от 108. СОУ „Никола Беловежов“. Това бяха пет

келтският. Посрещането беше топло от усмихнати и развълнувани ученици, родители, координатора на проекта и колеги. Учениците бяха разпределени в приемни семейства. Оттук

възбуждащи и незабравими дни от 10.05.2015 г. до 15.05.2015 г. Пътувахме с авиокомпания Лufthansa с едно прекачване София-Франкфурт- Дъблин. От Дъблин до градчето

започва и доброволческата дейност, която беше и основна тема на мобилността. Всеки от партньорите бе изготвил и заснел видеоклип за доброволчеството в родната си страна и

Роспорт /където се намира училището представител на Ирландия/ пътувахме с автобус около 4 часа. Градчето се намира в провинция Конахт, графство Мейо. Официални езици са: ирландски и английски език. Преобладаващ все още е ирландският език като първи т.нар. „гелатх“ - региони, където преобладава

училище.

Доброволчеството е начин на мислене – в това се проявява и доброволческата дейност на приемните семейства - отдаване на време, грижи, стая, емоции, чувства и енергия безвъзмездно в полза на училището, общността и на хората извън семейната

среда. Наградата за доброволеца е добрата дума, признанието и похвалата от страна на околните хора или други доброволци. Да си

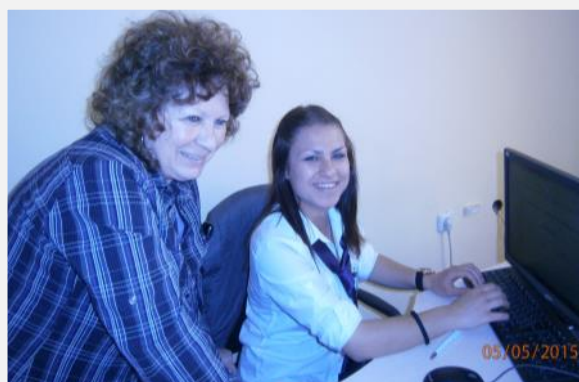
доброволец е престижно. Бъди доброволец - промени света! Броените дни минават бързо и неусетно особено с приятните занимания и разходки сред силния порив на вятъра, слънчевите лъчи и очарованието на Атлантическия океан. Тази една седмица ще остави незабравими спомени и преживявания за ученици и учители.

Координатор: Галина Алексиева

ДЕН НА САМОУПРАВЛЕНИЕТО В 108. СОУ „НИКОЛА БЕЛОВЕЖДОВ“

На 05.05.2015 г. в нашето училище за първи път се проведе Ден на ученическото самоуправление. Всеки ученик получи възможността да „вземе властта в свои ръце“, като кандидатства за директор, помощник-директор или учител по избран от него предмет.

Желаещите подадоха документи – автобиография и мотивационно писмо, а отговарящите на условията бяха поканени на

интервю при директора г-жа Джурова.

Аз кандидатствах и бях избрана за помощник-директор. Много се вълнувах на интервюто дали ще се представя подобаващо за тази длъжност. Бях притеснена и в същото време много амбицирана да докажа, че притежавам качества, които ми помагат да успявам в различни начинания.

Очакваше ме един ден, изпълнен с много емоции и същевременно много отговорности.

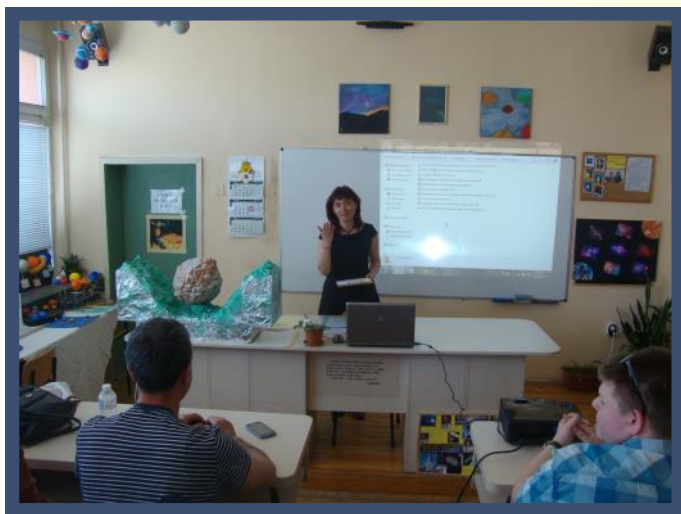
Началото на работния ми ден започна в 7:30 часа. Заех позицията със своя консултант г-жа Банкова. Тя бе достатъчно компетентна в своята работа и ми обясни какви са задълженията ми и какви са задачите за деня. Стараех се да бъда стриктна, изпълнителна и да отговоря на очакванията на ръководството за добре свършена работа.

Работното ми време приключи в 16:30 часа.

За мен това бе един много важен ден, в който разбрах, че да си помощник-директор на училище съвсем не е лесно, а отстрани всеки си мисли, че седиш на бюро и „командваш“ другите. Тази професия е много динамична и емоционална и всеки, който я упражнява, носи огромна отговорност за възпитанието и обучението на младите хора.

Мирела Барилска, 11^А клас

Космосът - далечна красота!

За пета поредна година се проведе конкурс посветен на 12. Април - Ден на Космонавтиката. Участие взеха над 120 ученици от среден и горен курс. Категориите, в които участваха бяха: презентация, мини-филм, стихотворение, есе, история, табло, постер, макет, рисунка и картина.

Официални гости на събитието бяха: зам. кмет на община "Искър" доктор инж. Петър Моллов и доктор Тания Иванова, автор на първата оранжерия в космоса. Най-добрите работи от различните категории получиха грамоти.

Организатор: ст учител Росислава Димова

НЪЕ В КОСМОСА

Изчезва безвъзвратно красотата
на толкова угасващи звезди.
За всички има място на земята,
но пак е наранена от войни.

Без въздух, без вода и без небе,
какво ли би могло да съществува!
В прегръдката на нашите ръце
света от мрака може да изплува.

И знам, че онзи миг не е далече,
когато, всички крехкия живот
ще пазим като лунно цвете вече,
което любовта ни ще превърне в плод.

Крисанта Китанова, 11^А клас

Някъде там на зелена поляна
погледнах в небето щастливо засмяна.
Видях да блещукат милиони звезди,
в тях човек често открива своите мечти.
Когато погледнеш към тях
и забравиш за всеки свой грях...
Можеш да се видиш щастлив, преуспял,
сякаш живота само блага ти е дал.
Не се знае докога ще си тук,
докога ще вървиш по земния път...
Не се знае дали ще бъдеш свободен,
дали няма да си от мъка в сърцето прободен...
Дали ще бъдеш богат,
дали ще намериш приятел като брат...
Но накъдето и да вървиш,
дори и да пълзиш...
Някъде над теб високо,
из небето широко...
Ще те гледат милиони звезди,
които ще осмислят всички твои дни...
Някъде там на зелена поляна,
лежах и си мислех щастливо засмяна,
учех се умело от звездите,
които ми показаха, че най-важното са мечтите.

Видях звездите

Виолета Петрова, 8^Б клас
1. място за стихотворение - среден курс

Машина на времето

Ако съществуваше за добро или за зло, повечето от нас щяха да я изпробват. Било то да се върнат да поправят свои грешки или просто да надникнат в бъдещето. Но защо? Не би ли бил една илюзия, един нереален живот, в който всички знаем продължението на „филма“. Интригата на живота ще се изпари, емоциите ни ще изчезнат, превръщайки се в спомен, а след време ще останат просто мит. Звучи ми страшно.

Та нали затова сме хора да - се учим. Правим грешки, повтаряме ги, но колко пъти, за да разберем, че сме сбъркали? Днес живеем в един объркан свят, а човешкият идеал е материалното, което притежаваш. Доста жалко, нали? Колко бедствия, колко любими хора трябва да изгубим, за да си отворим очите? Колко лъжи трябва да преглътнем, а колко трябва да изречем? Да стигнем до отговора, че най-голямото богатство е животът, а истината е безценна. И дали стремейки се към ненужното, губим малкото, което ни е нужно. Човечността ни изчезна, модерният свят ни погълна напълно. Високият стандарт на живот стана наша цел, а парите наши господари. Защо бъркаме, защо губим себе си, оставяйки моралните си ценности на заден план? Защо натискаме газта и живеем на пълни обороти, от какво бягаме? Къде остана вярата ни, къде изпуснахме нишката на живота, къде заровихме борбения си дух?

Доста често съм мислила за това. Задавала съм си въпроси, на които не откривам правилния отговор. Ами ако съществуваше и нашите родители бяха надникнали в бъдещето с копнеж да видят преуспелия си живот, изпълнен с щастие, породено от голямото си

семејство и усмихнати безгрижни деца. Е, и да бяха, нямаше да видят това, а просто един черно - бял филм със смесени жанрове, а краят му неопределен. Тъжно е! Слушам историите на родителите си как от малко са правили много, колко лесно е било детето да е щастливо, но разбрах - тогава завистта жаждата да демонстрираш парите си или новата си дреха, мислейки, че те правят човека „бижу“, са били все още непознати в детската глава. Когато аз бях малка, въображението беше моят компютър, а игрите ми бяха реални усещането на малките ти крачета как се подкосяват след часове тичане беше незаменимо, а чувството - неповторимо. Не мина много време след това, когато започна да изчезва, виждам децата след нас, днешните деца, пропилявайки най-безгрижните си дни в безсмислено състезание без финал и реален победител. Преклонили глави в телефони, таблети и компютри, живеят във виртуален свят. А ние преждевременно пораснахме - бързо и неусетно светът ни се преобърна, отваряйки си очите за грозната реалност, ме боли, боли от това да виждам как погубихме истинското.

Все пак има само два варианта - ако съществуваше машина на времето за добро или за зло. Но в съзнанието ми нахлува израз, който бях чувала и никога няма да забравя: „Всеки от нас има машина на времето. Спомените са нашето минало, а мечтите нашето бъдеще“. Та в крайна сметка тя май си съществува, въпреки че не приема материална форма, тя е във всеки един от нас, а магията я задействаме само и единствено ние.

Мирела Барилска, 11^А клас
Грамота за есе – горен курс

Моето училище - МОЯТ ЖИВОТ!

Училище любимо,
към тебе се стремим,
щастливи сме, че те има
на нашата земя.

43 години концертите на 108. СОУ "Никола Беловежов" са празници с доказана традиция, към която са съпричастни ученици и учители.

Патронът на училището ни събира заедно и ни напомня, че има надежда за България, че можем да опазим корените и да съхраним нейната история. Дълбок поклон пред родолюбието, свободолюбието, мечтите и идеите на Никола Беловежов!

На концерта учениците разкриха магията на словото, народното творчеството и театъра.

Организатор на концерта: ст. учител Юлия Нейкова

Ние творим!

ОСТРОВЪТ

Първи ден

Здравейте, аз съм мистър Вълчев и с моите приятели Борислав, Жоро, Ана и кучето й Шаро сме се отправили към остров Джангъл. Там се натъкнахме на огромна змия с криле, която въпреки това плуваше, а не летеше. Измъкнахме ѝ се с триста зора – това животно си беше невъобразимо голямо.

Втори ден

След един ден намерихме пещера и се заселихме в нея. С помощта на знанията на Борислав си направихме малка ферма: заграждение с диви свине, примитивна система за поливане и куп събрано сено.

Трети ден

Решихме да разгледаме острова. Намерихме много разнообразни животни, дори някои изчезнали, тук се намираха в изобилие. Влязохме в една пещера и замалко да се загубим. Наложих си да пренощуваме в нея. Посред нощ ни нападнаха Пясъчно чудовище, огромен бръмбар и неопикуемо голяма стоножка. Не знам как, но оцеляхме.

Четвърти ден

Най-накрая се съмна и ние се прибрахме в нашата пещера. Там бяха нахътали птици, големи колкото чин. Всички хванахме пръчки и ги заудряхме. Но вече беше късно – свинете баха избягали, системата ни за поливане беше разрушена, а сеното го бяха изяли.

Пети ден

Влязохме в пещерата да си починем. По-късно отидохме до езеро, което Шаро беше открил. От водите изплува дракон с език с дупчица, от която стреляше отрова. Ноктите му се прибираха и изваждаха, а при заплахата от всеки нокът излизаха остри като бръснаршици.

Драконът имаше два чифта крила – големи и малки. Малките бяха осеяни със същите остри шишове, а опашката завършваше с боздуган.

За наша изненада това огромно и страшно създание беше добро и галовно. С негова помощ се върнахме в България и привлякохме вниманието и интереса на учените от целия свят.

Довиждане засега, ще се видим пак в другото ни приключение.

Антон Костов, 3^а клас

108-мо СОУ и 3^т клас

В 108-мо училище ние учим.

Все пак искаме да сполучим.

Тук уроците са лесни,
учим много танци, песни.

В моето училище е лесно,
в него всичко е чудесно.

Има лаптопи и мишки,
има много нови книжки.

Ние сме от трети Г клас
и госпожа Румяна Димитрова
е винаги с нас.

В нашия клас е интересно,
забавно и експресно.

Моля, елате да се учите при нас –
в 108-мо училище и в нашия клас!

ст. учител Румяна Димитрова

СКЪПТИ АБИТУРИЕНТИ,

За вас 24-ти май е не само празник, предшестваш близкия край на вашата последна учебна година. Този ден е изпълнен с много подълбоко съдържание, защото поставя вашия старт в живота. Назад остават седмиците, изпълнени с упорито учене. Ще отминат и щастливите мигове на абитуриентския ви бал, за да оставят у всекиго незабравими спомени...

Сега, когато се разделяте с тези, които ви посрещнаха, с които делихте през годините радостите и тревогите на училищния живот – НИЕ, учителите в 108 СОУ „Никола Беловежов“, ви пожелаваме:

ДА БЪДЕТЕ ЗДРАВИ, ДА ПЛУВАТЕ В ОКЕАНА НА ЖИВОТА САМО С ПОПЪТЕН ВЯТЪР И ДА ПОСТИГАТЕ СМЕЛО ВСИЧКИ СВОИ МЕЧТИ!

*КЪСМЕЛ И МНОГО УСПЕХИ!
НА ДОБЪР ЧАС!*

Весело лято и до нови срещи през новата учебна година!

УЧИТЕЛКО ЛЮБИМА

Във кадифето гуши се незрима,
умората щастлива и мълчи.
Поглеждаш ме, учителко любима,
оглеждам се във топлите очи.

Спокойна преподаваш ни урока,
а ние сме все тоя палав клас.
Дори в шума, усмивката – широка;
погалваш ни със тих, приятен глас.

Във кадифето пламъчета има.
Умората в пожара се топи.
Благодаря, учителко любима,
за думите, за топлите очи!

начален учител Милена Стоянова

